

נקודות של אור

דיבורים מאירים שזכינו לטמוע מפי כ"ק מרן רבינו שליט"א בטיעור חוכמי רט"י ליל טיטי פרטת יתרו תשפ"ב

מתי ה'פּרְנָצִיף' מְתַעֲרָר? ❧

הפעם, דיבר הרבי על המנוע הכי פנימי שמנהל אותנו:

מה המנוע הכי פנימי? מה שמפעיל את המעשים, הדיבורים ואפילו המחשבות שלנו?

הרצון.

הרצונות, הם המנוע הפנימי והעמוק ביותר, והוא מנהל את כל מהלך החיים של האדם.

הרצונות של כולנו הם טובים, מי מאיתנו לא קם בבוקר חדש, בשנה חדשה, ב'זמן' חדש – ומבטיח לעצמו

ש-הפעם זה יהיה שונה! הפעם כל המנועים מופעלים על 'טורבו', הפעם אנחנו ממוקדים בהצלחה!

רוצים לקום מוקדם; רוצים לנצח ולהתגבר על הניסיונות הבווערים; רוצים לעמוד בהספקים; רוצים להיות

אנשים יותר טובים; רוצים להפסיק לכעוס...

כולנו רוצים, כולנו רוצים הרבה!

השאלה היחידה שנותרה באוויר היא – היכן הם, כל הרצונות היפים? מה איתם ולאן הם נעלמו?

למה אנחנו לא מצליחים להגשים את הרצונות שלנו?

הו, כאן ישנה תשובה ברורה:

מול הרצונות היפים – יש גורמים מפריעים!

שלושה סוגי הפרעות יש, שעוצרים אותנו מהתקדמות:

הפרעה פנימית – דברים התלויים במצב האישי שלי:

לא הצלחתי להירדם עד השעות הקטנות! אני לא מרגיש טוב היום! עכשיו אני פשוט לא מרוכז!

הפרעה חיצונית – דברים התלויים במאורעות העולם:

מזג האוויר אינו מאפשר! יש קורונה, הגבלות! הפסקת חשמל!

והשלישית, הקשה מכולם – הפרעה על ידי 'בעלי בחירה' אחרים...

'הם' מעצבנים אותי, 'הוא' לא מבין אותי, הקבוצה הזאת חוסמת אותי מההתקדמות...

למה ההפרעה השלישית היא הכי קשה? כי בעוד בשני הגורמים הראשונים, ההפרעה האישית וההפרעה

החיצונית אין כל כך את מי להאשים, הרי שבגורם השלישי – הו, הו, אי אפשר שלא להאשים...

מה קורה כשהפרעות צצות וחוסמות אותנו?

לרוב, אנחנו עוצרים. לא רוצה – לא צריך. מחר ננסה, אולי.

מי אשם בעצירה שלנו, בחוסר ההצלחה שלנו בהגשמת הרצון?
ההפרעות, כמובן. אני מצידו – הרי כל כך רציתי!
וכאן מגיע ר' אשר, ואומר לנו: רגע, רגע, זה ממש לא עובד ככה!
ההפרעות אינן יכולות לחסום אותך משום דבר!
הכול תלוי בנו, אומר ר' אשר: אם ההפרעות הצליחו לכבות את מנועי הפעולה שלי – סימן שהאש
שבירה בתוכי היתה חלושה וכמעט בלתי מורגשת, יותר לא רציתי – משרציתי...
ההפרעות שהיו בדרך? הם היוו תירוץ מצוין מבחינתי, לרדת מהעץ...
אם הרצון שלי יהיה חזק ואמיתי – שום מכשול או מניעה לא תעצור אותי מלהגשים את הרצון!

יותר מזה, אומר ר' אשר:

אתה חושב שההפרעות והמניעות נמצאים כאן כדי לעצור אותך? אדרבה! הם באים לעורר בך רצון חזק
הרבה יותר!
כי כשאני רוצה משהו, ומישהו עומד בדרכי ואומר לי 'לא', הפרנציפ שלי יתקש עוד יותר, וירצה עוד
יותר להגשים, על אפו ועל חמתו של כל מי שעומד בדרכי, את החלום שלי!
יש בחורים שאינם מקפידים ללכת בכל יום למקווה – אבל כשצוות הישיבה אינו מסכים לצאת לטבול,
פתאום הרצון מתעורר בשיא כוחו...
מה קרה? המניעה שהיתה בדרכי הציתה בי את החשק להצליח – ואפילו הגבירה אותו פי כמה...
הבורא שולח לנו את המכשול והמניעות – כדי להגביר בנו את הרצון והתשוקה להתקרב!
ומה אנחנו עושים בדרך? מתייאשים, מכבים את מנועי הרצון. אנחנו מעדיפים לומר לעצמנו: ניסית פעם,
ניסית פעמיים – אתה כנראה לא באמת יכול להתגבר...

אומר ר' אשר:

אל תגיד 'אני לא יכול' – כי זה לא נכון! לא זו הסיבה שבגללה עצרת! יכולת להצליח – אין לאף אחד
מאיתנו, כולנו צריכים סיעתא דשמיא!
הפתרון האמיתי היחיד הקיים הוא – להגביר את הרצון! להמשיך לרצות עוד ועוד!

*

❧ הקיבועון הזה - עוצר אותך! ❧

שמועה טובה באה למחנה ישראל במדבר: יתרו, חותן משה, מגיע לבקר!
משה רבינו יוצא לקבלו, אהרון ויהושע אחריו, ואחריהם כל העם. יתרו מתקבל בכבוד מלכים – ומסייר
יחד עם משה רבינו בין סמטאות המחנה...
תוך כדי הסיור מבחין יתרו בדבר מוזר. הוא פונה למשה ושואל: תגיד לי, חתן יקר, מי אחראי כאן על כל
העם? מי שופט ביניהם, מי פושט את ספיקותיהם?
"מה זאת אומרת מי?" שואל משה, "הבורא ציווה אותי להנהיג את כל העם! הכול מוטל על כתפיו!"
יתרו עומד לרגע בהלם, אך מתעשת מיד ומציע דרך פעולה שונה. שרי עשרות, שרי מאות ושרי אלפים
ורק השאלות הקשות באמת יגיעו אל משה רבינו!

נעצור כאן ונשאל את עצמנו: מה, האם משה רבינו לא ראה שמשוה בהתנהלות אינה תקינה? האם משה רבינו לא הבין מעצמו כי דיון יחיד על שש מאות אלף אנשים לא באמת יכול לפשוט את כל הספיקות? למה היה צורך ביתרו – כדי להתחיל לחשוב על פתרון בריא למצוקה הזו???

והתשובה, כה מתאימה למה שדיברנו עד עכשיו:

משה רבינו ידע את כל זה, הוא ידע שליהודים יהיה מאוד קשה להתקרב אליו ולשאול שאלות! הוא ידע שכל אחד יצטרך להיאבק, יחיד מול עוד שש מאות אלף איש, הוא יצטרך להתחנן אצל הגבאי, להתגבר על מכשלות ומחסומי לחץ... למצוא דרכים, להתאמץ – עד שיצליח להגיע אליו...

אבל משה רבינו ידע, שרק זו הדרך לגדול ולהתקדם!

הפתרון של יתרו? ברגע אחד יכולים לעשות אותו! אבל מה ייצא מזה? פתאום יהפוך הכול לרשמי, עם פקידות מסודרת, היררכיה ברורה...

כשהכול עם כללים, דופק כמו שעון שוויצרי – אין סיכוי לשאוף ליותר! אין סיכוי לרצות להגיע ולהתקרב יותר מהרגיל – כי הרי הכול נתון בתוך מסגרת!

משה רבינו לא רצה את הקיבעון שבתוכנית ההיררכיה המסודרת, כי רק כך יוכלו להמשיך לרצות – לדבוק בנביא השם!

*

מִי כִּבְרַתְכֶם לְצִוְנָאמֵי הַבָּא? ❦

המדרש מתאר: אם נצא לשיט אטרקטיבי בלב ים, ונפתח בשיחה עם הגלים – קרוב לוודאי שנשמע פרטים מרתקים על הלך חייהם...

“לאן אתם רצים?” נשאל אותם, למראה רדיפתם הגועשת וריצתם המהירה.

“מה זאת אומרת לאן? אנחנו רצים לחוף! אנחנו עומדים להציף את כל העולם כולו!” הגל עונה בארשת חשיבות.

אנחנו מביטים עליו, ולא מאמינים: “מה, באמת?! צונאמי עומד להתרחש???” השם ישמור, צריך להתקשר בדהיפות, לעדכן...

“לא”, הגל ממחר להרגיע, “אני נמצא ב'היכון', כי בכל רגע הבורא יכול להוציא הוראה להציף את העולם, ואני חייב להיות מוכן. מי יודע, אולי אני אהיה הגל הגורלי...”

טוב, כעת אנחנו ממש מבולבלים, לרוץ ככה – בשביל סיכוי של אחד ממיליון? “תראה”, אנחנו מנסים לשכנע, “הרי כל כך הרבה שנים לא היו כאן גלי צונאמי, תסתכל על כל החברים שלך, כולם כולם ניסו, חשבו ש-הם יהיו המהפכנים הגדולים, ומה נשאר מהם? התנפצו בקול ענות חלושה על החוף! למה נראה לך שבדיוק אתה תהיה ה-גל???”

אבל הגל לא מתייחס, הוא ממשיך הלאה, רץ וסוער – כי זה בכלל לא משנה מה היה עם הגל הקודם, מה היה אתמול, הוא קיבל הוראה מהבורא לרצות להציף את העולם, וזה מה שהוא עושה!

ועל זה משבח דוד המלך: אתה מושל בגאות ים – בשוא גליו אתה תשברם!

ה'כתיב' וה'קרי' שונים במילה המסיימת את הפסוק: 'תשברם' הוא ב'כתיב', 'תשבחם' – הוא ב'כתיב'...

השבח הגדול של הגלים הוא – שהם ממשיכים, למרות השברים החוזרים והנשנים שהם חווים. הם לא מתייאשים!!!

*

הַמְלַמְדִים, הֵם אֲשֶׁמִים בְּהַכּוֹל! ❏

לרבי עקיבא, בארבעים השנים הראשונות לחייו, היה משפט קבוע שהיה לסיסמת חייו:

"מי יתן לי תלמיד חכם – ואנשכנו כחמור!"

סליחה על המילה, אבל מה זו ההתבטאות הזו? זו נשמעת התבטאות אנטישמית חמורה!

מה הפשט בסיסמה הזו?

אומר ר' אשר, דבר נורא:

רבי עקיבא, נראה לכם שהוא לא למד ב'חידר' ודאי, הוא הלך כמו כל הילדים, מלא בעיזוז נעורים, מלא חשק ללמוד ולהתקדם...

אבל שם, בחידר, קרה מה שקרה, המלמדים לא מספיק האמינו בו, לא נתנו לו את האמון והיחס הראוי – והוא נשבר, כיבה את מנוע הרצון. זהו, הוא לא מנסה יותר. הוא רצה – וזה לא עבד!

ומי אשם בכל המצב שלו? כמובן, אלה שהתיימרו להיות ה'מלמדים' שלו... הם הרסו לו את החיים! כמה שאיפות היו לו... הם כיבו אצלו את כל נרות התקווה!

ומאז, היה רבי עקיבא מסתובב, מספר לכולם עד כמה הוא שבור ומרוסק ממה שעבר ב'חידר', ומשפט הסיום התמידי שלו היה – אתה רואה אותי? כשאני אפגוש את אותם מלמדים, את אותם 'תלמידי חכמים' – אני אטיח בפניהם את כל האמת, את כל האשמה אני אטיח בהם!

והאמת, היה צדק בדבריו, הוא באמת סבל!

אומר ר' אשר: מה קרה אי שם, בשנת הארבעים לחייו של רבי עקיבא, שגרם לו לשינוי התפיסה על חייו? הוא ראה את אותו מחזה, את האבנים הנשחקות על ידי המים.

מה יש במחזה הזה? מסר עצום:

הנה, עקיבא, ראה את טיפות המים הללו – האם כשהן מטפטפות על האבן הן רואות תוצאות? ממש לא! הן מרגישות שכל הסיפור כאן הוא לריק!

יותר מכך, כמה פעמים קרה שהיו רוחות חזקות שהסיטו את הטיפות מן המסלול הקבוע? כמה פעמים קרה שהמים קפאו מקור והפסיקו לטפטף... היה להן, לטיפות, את כל הסיבות בעולם לכבות מנועים ולעצור – והן היו צודקות! הן באמת טובלות לריק!

אבל את החור הזה – אף אחד בעולם לא היה עושה, אם לא שהן המשיכו, על אף הכול, לטפטף ולטפטף...

אם כך, מה לי לכבות את מנועי הרצון שלי בגלל אותם דמויות? האם מישהו אחר יוכל להשלים בעולם הזה את התפקיד הייחודי שלי כאן?

אמר רבי עקיבא – אשריכם ישראל!

*

יו"ל ע"י פערכת 'נקודות של אור' ספינקא. ניתן לזכות להשתתף בהוצאות ההדפסה וזכויות ההתחזקות.

ניתן להשיג את העלון, וכן את הקונטרס 'מעט מן האור' (מהדורה שניה) בטלפון: 050-4171897, או בכתובת המייל:

a0504171897@gmail.com או בכית מדרשינו רחוב דונולו 11 בני-ברק. להארות וחיזוקים, והצטרפות לחיזוק

היומי' במייל, ניתן לפנות באופנים הנ"ל.